

Pálffy Gabriella

Beszédes Halak

2015

TARTALOM

Csapkodóknak
Nagyon szeret
Tagadod?
Fagyoldó
Két fiú
Nem fogyó
A fogoly Pál szövege
Ki a boldog?
A vérfolyásos
Keresztény
A Felkent
Felragyogj
El nem feled
Lehet
Zaklató
Cserepek
Hajoljunk meg Előtte
Világok harca
Egy meséből
Dal van
Lehet még?
Félrenyeltük
Mami
Elefántos
Malacka
A 7 kövér esztendőben
Világ világossága
Csak egy szót
Egyetértés
Az Úr Szelleme rajtam

Kegyelemből
Bele menne még
Miért?
Örök Ige
Szeress!
Teremtés
Az özönvíz oka
Kérj!
A bűnösökért
Kamikázé
Gonosz leselkedőknek
Tüzes kemence
Dánielhez
Új ég és föld
Tartozás
Tehenes
Fogadj be egy babát!
Szülinapomra
Tavasz van
Versenycsiga
Nyugodjak békében
Hagyaték
Nincs kiút
Király
Én szeretem...
A 8. törpe
Virág vagyok...
Béka
Csodaország
Játszótárs

Odaadó
Elkaptam
Szabad!
Elverem a fenekedet!
Köszi
Költői kérdés
János király
Kegyetleneknek
Segítsd
Itt van...
Halálkeringő
Sebész
Én vagyok
Mondások
Kóbor
Évszakos
Sündisznó
Félnap
Autista
Csak azért is
Nem
Méltó
Nem lódítok
A vámszedő imája
A nagy vacsi
Kereslet
Vinne
Anyamedvék
Eltartottak
Télapós

Csapkodóknak

Te bunkofonnak böszme népe,
Kinek holdvilágnyi nagy a képe,
Ha elnyitod a szádat, bődül,
Tömeget vágysz, hátha csődül,
Parasztosan bőfögsz, csörtetsz,
Csapkodsz, pöffögsz, ebet pörgetsz,
Füstös, bűzös kocsmá léted,
Vezérbaromságod félted?
Imádattal nyalod magad:
Nagy tahónak mindent szabad?
Csak lenne, ki figyelmet fordít...
Szegénységed jobban ordít,
Sajnos, sose lehetsz boldog,
Mert magadban csak magad hordod:
Ostoba szád bármit beszél,
Túl könnyű vagy, elvisz a szél!

Nagyon szeret

Nagyon szeret: sokat kapott,
Bűnbocsánatból egy nagyot,
S ha kevés lett elengedve,
Kevésbé szeret ő persze.

(Lukács 7:47. után)

Tagadod?

Péter és az emberek
Valamikor nyelveltek:

- Ez azt mondta: Ő Istenem!
- Asszony, nem is ismerem!
- Te is azok közül vagy!
- Nem vagyok én, ember, hagyj!

Az emberek és Péter –
Ki mennyire ért el?

(Lukács 22:56-58. után)

Fagyoldó

Tied legyen testem, vérem,
Használjál fel, légy szí, kérem!
Teremjek, amennyit lehet,
A rügyek üzzenek most telet!

Két fiú

Egy embernek volt két fia.
Az elsőhöz szólt, így hívta:
Hogy bor legyen a tömlőkbe,
Eriggy, menj a szőlőmbe!
A fiú felelt: „Nem megyek!
Még jó! A rabszolgád legyek?!”
De meggondolta, s felserkent,
Dolgozni ő csak elment.

Második fiához lépve
Az apa aztán azt is kérte,
Az engedelmesen mondta:
„Én elmegyek, uram, nyomban!”

De csak mondta. Elmenni?
Nem akarta ezt tenni.

Na, itt a vége, határozz:
Most ki volt hű az apához?

(Máté 21:28-31. után)

Nem fogyó

Jó az Isten kamatja:
A kölcsönt duplán megadja.
Mit Jóbtól próbában elvett
Visszaadta, s még rátett,
De hét új fia s három lánya
Csak az örök életben lelt párra.

Vedd észre a logikát:
Isten ad új bocikát,
De megmarad, ki elköltöz’
Az ember nem fogyóeszköz!

A fogoly Pál szövege

„Eléd szívem bátran kiáll,
Nem vagyok bolond, nagy király,
Hanem igaz, józan e szó,
Azért mondom is én, mert jó.
De tudsz is erről, nemes Festus,
Mert nem hiszem, hogy van, mit nem tudsz.
A prófétáknak hiszel-e?
Ajándékot viszel-e?
Jó, hogy viszel, s tudom, hiszel –”

- „Pál, te majdnem megtérítsz,
Kereszténységet építsz!”
- „Kívánnám, hogy nagyon is,
Ne csak te, de azok is
mind, kik itt ma hallgatnak
legyenek, mint én: ablak
nyitva Isten egére –
e bilincseket levéve.”

(ApCsel 26:25-29. után)

Ki a boldog?

- Asszony: – Boldog méh az, amely hordott,
És az emlők, miket szopott
Jézus – Veled robogok,
Boldogok a rokonok!
- Jézus: – Inkább boldog, aki hall,
S engem Megváltónak vall,
Ki Isten szavát hallgatja,
S hallván hallva megtartja!

(Lukács 11:27-28. után)

A vér folyásos

Egy sok-sok éve beteg asszony,
Ki mindent próbált már, hogy hasson,
De csak romlott állapota,
Jézus mellett várakozta.
Leste, miképp lophatna
Kis gyógyulást holnapra.

Mert magában azt mondja:
„Ki Téged illet, nincs gondja;
Ha csak ruhájához érnék,
Rögtön meggyógyulva térnék
Haza.” Így tett hát és tényleg:
Menten meggyógyult ő végleg.

Jézus pedig észrevette,
Hogy valaki erejét vette,
Megfordult a tömegben:
„Ki illetett most engem?”

A tanítványok okosan
Azt felelték: „jó sokan!”
Ilyet kérdez? Esze mén?
Itt, a tömeg közepén?!
De Jézus körül tekintett,
Hogy meglássa, ki merített.
Az asszony pedig, tudva, mi volt,
Félve odament, leborult
És őszintén bevallotta:
A gyógyulást, azt ő lopta.

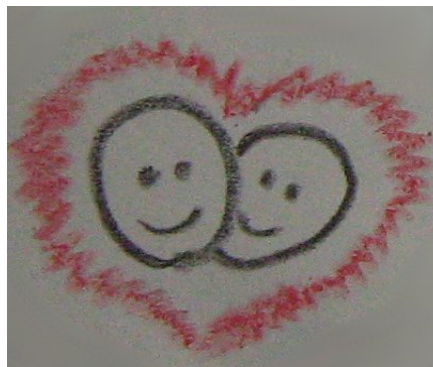
Jézus erre azt mondta,
Hogy ne legyen erre gondja:
„Nem kérek én kamatot,
Lányom, hited megtartott –
Menj békével, fordulj meg,
A bajodból te gyógyulj meg!”

(Márk 5:25-34. után)

Keresztény

Az utódaim szeretem:
Gyere, legyél gyerekelem!
A mag növényt, virágot hajt –
Nevemről neveznek majd...

A Felkent

Az Úr Isten Szellem
Rajtam van, hogy elvegye
A rabokról a rabigát,
S megtoldja most taligánk.

Mert fölkent az Úr engemet,
Adott kedves jellemet,
Hogy szegényeknek örömet,
Barátságot, sült tőköt,
Szelíd szavakat szóljak;
Hogy minden gondot megoldjak,
Hogy hirdessem az Úr évét,
Jókedvének napfényét,
Elégtételt, kárpótlást,
Szörnyűségért bosszulást,
Teljes vigaszt gyászos szívnek,
Utat nyitván a jó hírnek:

Felkent az Úr Szellem –
Megtérnetek kellene!

(Ésaiás 61:1-2. után)

Felragyogj

Kelj fel, kelj már, süt a nap,
A világosság rád akadt,
S mert ember napot nem takarhat,
Megláttatik az Úr rajtad.
Dicsősége felragyogott,
Az Úr itt van, megragadott.

(Ésaiás 60:1.)

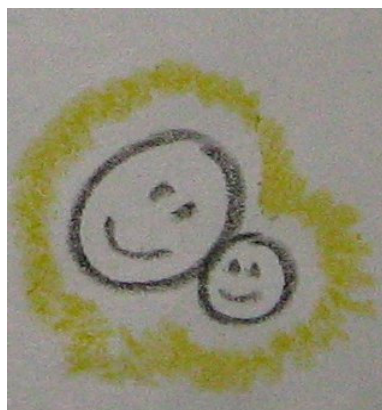

El nem feled

Elhagyott az Úr engem,
Bizony, felejtve lettem!

Hát anya felejthet-e babát,
Hogy ne keresse fia javát?!
Feledkeznének is ezek,
Nekem veled ezt nem lehet,
Soha el nem feledhetlek,
Hisz markaimba metszettelek!

(Ésaiás 49:14-16.)

Lehet

Erőstől el lehet venni?
Foglyait szabaddá tenni?

Igen – így szól az Úr,
Háborgatód már nem dűl –
Én háborítom meg őket,
S én tartom meg kölked.

(Ésaiás 49:24-25.)

Zaklató

Hívott, sokszor keresett,
Zaklatott, mert szeretett –
Ám én mindig elküldtem,
S a sárban tovább feküdtem.

Nem volt szívem királya,
De nagyon fáj a hiánya –

Cserepek

Cserépedényekben kincsünk,
Kívülről nincs más csak nincsünk,
Hogy lásd: nagy erőnk Istené,
Ő csak, aki belénk tevő.

Nyomorgatva mindenhol,
De sarokba mégse vetve,

Kétségek közt mindenkor,
Ám kétségbe mégse esve –
Üldöztetve üldöznek,
De elhagyatva nincs magunk,
El nem veszünk, megvagyunk.

Az úr halálát hordjuk testben,
Hogy Jézus élete kitetsszen.
Cserépedényekben kincsünk,
Ám Jézus arany haja tincsünk.

(2Kor 4:7-10.)

Hajoljunk meg Előtte

Gyertek, gyertek, jöjjetek,
A térdetekre dőljetek,
Hajoljunk meg,
Essünk térdre:
Boruljunk az Úr elébe.

Világok harca

A marslakók már itt járnak,
Bennem csatát csinálnak:
Dőlnek, s nőnek világok,
Kaszabol a szilánkjuk –

Látlak Téged, magamat
Sok párhuzamos filmben,
De a rendezéshez közöm,
Erőm már sok nincsen.

Fantáziavilág
elbír nagyon sokat,
De mindennapi szinten
a virág is csak rohad –

Bekebeleznék,
s feloldódnék Benned,
De tudom, nem enyém vagy,
s haza kell most menned.

Jó volt azért kicsit
Játszani még veled,
Kár, hogy maradt bennem
Még végtelen sok szerep!

Sebaj! Fent megvárlak,
s játszunk még jó sokat –
Megvagyunk egymásnak,
Ne félj, majd én foglak!

Egy meséből

Volt egy fiú, őszinte –
Ez jó dolog, ő úgy hitte,
Minden téren segíthet –
Pucér felség feszített,
Dicséretre vágyott,
De ez a fiú látott,
S nem állva a mutyit,
Beszólta a tutit:
Jöjjön hát, ami vár,
„Meztelen a király!”
De véleményét nem állták,
S sajnos fejét levágták...

Dal van

A dallam él,
És él a dal,
Míg élek én a dalban,
S ha él a dal,
Még élek én,
Míg bennem él
Egy dallam.

Lehet még?

Haragudni, s megbánni,
Bocsánatot találni,
Bemenni a sűrűbe,
Nebet vésni gyűrűbe,
Viselni, majd letörni,
Bűnöket letörölni,
Bajlódni sok zárral,
Küzdeni az árral,
Menni, futni, lépni, élni,
Istenünkkel megbékélni?

Köpní, nyelni, ütni, vágni,
Lehetetlent megpróbálni,
Túljutni nagy bajokon,
S csak nevetni a habokon,
Bukdácsolva haladni,
Emberinek megmaradni
Lehet még? Lehetne?
Az álom élni szeretne –

Féltre nyeltük

Csak mindig újra az az ének,
Hallok-e még új zenéket?
Börtön – örök, életfogytig
könnyű volna!

De így folyton élve-halva...
Az Éden óta az az alma
Az ember torkán fennakadva
Örökké hajt csak a létért,
Sírjunk bár a jóért, szépért –

Mami

Felnevet a lelkem benned,
Öröm nálad otthon lennem –
Hozzád bújok hát, Mami,
Más nem tud már bántani.

Elefántos

Elefántra vágyom én
– Elefánttal senki nem fél.
Az elefántot szeretem –
Egy elefánt az kell nekem!

Az elefánt az jó nagyon:
Egy elefánt már kész vagyom!
Az elefánt az olyan nagy,
Egy elefánt és boldog vagy.

Egy elefántot szeretnék...
Szürkét... szeme lehet kék!

Malacka

Egy malacka már oltalom:
Egy malacról szól dalom.
Elmondom, hogy élt velem
Pár évig és szerettem,
Babusgattam, gondoztam,
Szívem felett hordoztam.
Emlékeim sora bő –
Egy kedves, jó malac volt ő.

A 7 kövér esztendőben

Eszem, míg csak bírok enni,
Hogy legyen erőm neki menni
A 7 ösztövért tehénnek,
Ha a kövérek már nem élnek.

Világ világossága

Világolni világra
Jöttem, hogy ne légy árva,

Hogy ne maradjon sötétben,
Egész világ megtérjen,
Higgyen minden ember,
Mert az Isten nem ver,
Krisztus azért jött el.
Ki megveti Őt, nem hordja,
Azt Isten szava vádolja.

Világosságom az Úr,
Üdvösségem; hogyha dúl,
Ha gonosz jó ellenem,
Nem kell tőle remegnem,
Hull'nia kell, s nem nekem.
Ha körbevesznek, s támadnak,
Nem hajlok hamis vádaknak,
Nem fél szívem, Benne bízom,
A bajoktól csak nővök, hízó.

(János 12:46-47. után)

Csak egy szót

Csak szólj és meggyógyul a szolga
Tudja jól, hisz ez a dolga.
A beosztást én is tudom,
Felettesem távját futom,
S alattam is vannak sokan:
Csak szólok egynek, s máris rohan.

(Lukács 7:7-8. után)

Egyetértés

Ha megegyeztek ketten
És az Úrnál rendben,
Minden dolgot, amit kértek
Meg is ad az Atya néktek.
Ketten-hárman nevemben?
Ott csak meg kell jelennem!

(Máté 18:19-20. után)

Az Úr Szellemé rajtam

Az Úr Szellemé van rajtam,
Mert felkent, hogy én megvalljam
A jó hírt és hirdessem,
S aki megtört, bekössem.
Gyógyítsam a tépett szívet,
Hozzak fakó arcra színet,
Foglyokat is szabadítsak,
Vakot látni megtanítsak,
A lesújtottat felengedjem,
Mondjam: legyen szabad, menjen!
Hogy hirdessem az Isten nevét,
Az Úr kedves esztendejét.

(Lukács 4:18-19. után)

Kegyelemből

Kegyelemből megtartattál,
Hited által megmaradtál.
Ez nem tőled van, Isten adta,
Hogy ne kérkedjél, Isten barma!
Cselekedet nem tart meg,
De él mind, ki az Úrral megy!

(Efézus 2:8. után)

Bele menne még

Ne hallj hát a füleddel,
Ne láss két ép szemeddel,
Meg ne tudd, mit kér az Úr,
Csak kövérségedbe fúlj,
Nehogy aztán megtérjél,
Isten tervébe férjél,
Még a szíved értene,
S élet menne még bele,
Meggyógyulnál, kitelnél,
Ha Élet vizéből mernél!

(Máté 13:14-15. után)

Miért?

Száddal minek közeledsz,
Ha szívedben csak kötekedsz!?
Ha ajkad tisztel, méltányol,
A szíved, mélyen m'ért vádol?

(Máté 15:8. után)

Örök Ige

Elmúlik az ég és föld,
De az Úr beszéde örökzöld.
A világ röpül tova,
De az el nem múlik soha.

(Márk 13:31. után)

Szeress!

A szeretet nem zaklat,
Ha kell, szolgálként caplat.
Ember, másnak gáncsot ne vess,
A törvény vége ennyi: szeress!

(Róma 13:10. után)

Teremtés

Kezdetben az Isten
Szólt, hogy legyen minden:
Pusztá vizek, ég és föld,
Sötét altat, nap felkölt –
Este lett, majd felvirradt,
Meg is volt az első nap.
Elválaszt'ni vizeket,
Legyen meg a mennyezet.
A mennyezet lett így az ég,
S a második nap véget ért.

Tenger legyen s szárazföld,
Gyümölcsfa, fű s minden zöld,
Mind, amiben van csak mag –
Ez volt a harmadik nap.

Csillagok az égen
Világolni éjben,
S mutatni a napokat és éveket
Legyenek,
S Nap, Hold is fényt vegyetek!
Jól van – az Úr megdicsért,
S a negyedik nap véget ért.

Vizekben és levegőben
Legyen élő állat bőven!

Látta Isten, hogy ez jó,
Mind megáldani való.
Megint este, még egy nap:
Te már az ötödik vagy!

Szárazföldi állatok,
Jó lesz, kicsit várjatok,
Ember is kell, képemre
Alkotom meg, méretre:
Legyen férfi, legyen nő,
S szaporodjon, áldott ő!
Látta Isten, jó a műve,
S a hatodik nap is eltűne.

Nagy örömmel hátradült
S a hetedik nap már csak ült.
„Minden szép, új, nem kell folt:
Ez isteni egy meló volt!”

(IMóz 1. után)

Az özönvíz oka

A föld meg volt romolva,
Az emberek megbomolva
Erőszakoskodtak folyton,
Ne de, hogy ez tovább folyjon
Nem hagyhatta azért Isten;
Hogy leles és romlott minden,
Rossz úton jár minden test,
Ezért az Úr nem volt rest:
Itt a vége minden testnek,
Mert engednek a fertelmesnek,
Erőszakos lett a föld,
Hülye, aki erre költ,
Vesszen hát a férgese!
(Ne kérdezd, Isten mérges-e!)

(IMóz 6:11-13. után)

Kérj!

Ne add ebnek, ami szent,
(Gyöngyöt disznó meg nem ment)
Hogy ne tapossák el a jót,
(A jobb sorsra valót)
És ne menjenek nektek
(Így tépettek nem lesztek!)

Kérjete és kaptok
(Hús mellé kis szaftot)
Keressetek, s találtok
(Nem lesz árva hazátok)
Ti kopogtok és nyitnak
(A Mennyben le nem szidnak!)

Mert aki csak kér, mindje kap
(Csak aki indul, az halad)
És aki keres, talál
(Merhet, hisz van kanál)
A zörgető meg bejut
(Megnyitnak neki kaput.)

(Máté 7:6-8. után)

A bűnösökért

Ha beteg nem vagy,
Minek orvos?
De a bűnös
Térjen meg most!
Nem az igazakat hívom,
A bűnös viszont jöjjön, s sírjon,
Érte jöttem, hogy éljen,
Bűneiből megtérjen.

(Lukács 5:31-31. után)

Kamikázé

Karjaidba zuhannék,
S összetörten ott hálnék,
Hogy ezer éves vigasz után,
Reggel Te kelts: vár a munkám!

Gonosz leselkedőknek

Az igazra les a gonosz,
S keresi kárt, miképp okoz,
De az Úr nem hagyja ezt,
Ő bántja azt, aki les.
Ha igaz felett ítélnék,
Az Úr azt ítéli, ki téved.

Tüzes kemence

Íme, a mi Istenünk,
Kit szolgálunk és szeretünk,
A kemencéből ki tud venni
És előled is enged menni –
Kiszabadít, de ha mégse...
Akkor se kell szobor, s kép se,
Nem imádunk semmi ilyet,
Tudd meg ma: a hóhér vihet,
Bálványt úgy sem imádunk –
Nekünk van más királyunk!

(Dániel 3:17-18. után újra)

Dánielhez

Dániel, Te kedves férfi,
Állj helyedre, nem kell félni,
Hadd mutassak tavakat,
Értsd csak meg e szavakat!
Ne remegj, hisz tudom rég,
Mióta csak szíved ég,
Érteni vágysz, s sanyarogsz,
A válasz kész van, s haza hoz:
Isten rögtön meghallgatta,
Paripáit befogatta,
Itt vagyok hát, s mesélek,
La-Fontaine-nel felérek!

Új ég és föld

Az emberekkel lesz az Isten,
Könny szemekben többé nincsen.
Nem lesz halál, nem lesz gyász,
Örökké tart majd a nász.
Kiáltás és fájdalom
Nem lesz többé, vállalom,
Mert az elsők elmúltak,
Ma már újat tanulnak.

(Jelenések 21:3-5.)

Tartozás

Tartozunk mi, erősek,
Kövér húsú velősek,
Hogy hordozzuk az erőtlent,
S eltűrjük a velőtlent:
Ne magunknak hízelegjünk,
Önmagunkban díszelegjünk!
Bár építs saját szakállra,
Csak legyél az ő javára!

(Róma 15:1-2. után)

Tehenes

Szent tehenek felbőgnek,
Uzzák holtan eldőlnék
És zeng és kong a gyázmise –
Az élőkért jön, hogy vigye,
Ragadja el korán őket,
Férfit, gyereket és nőket.

De Te ne menj, ha lehet,
Aki jó, él s szeret.

Fogadj be egy babát!

Köszönt ma egy baba
nekem – nem volt ugyan szava
sem, de jött és nézett, utánzott,
nagy komolyan kacszott.

Öreg, édes baba volt,
és mondom, szót egyet sem szólt
(mivel még nem beszélt a kis boci)
de beállt ő a csapatba:
a labdát látta, s felkapta –
dobta ő is, próbálta,
a drága emberpalánta.

Simán anyja lettem,
kedvesen tereltem,
s bámultam, úgy tanított,
szívemre rátapintott.

Nem volt szükség nevekre,
Sütött minden gyerekre
a nap –
Búcsúzni se búcsúztunk:
egyszerűen eljöttünk,
de ő megmaradt közöttünk.

Szülinapomra

Felnyerít az anyag Benned,
Én nem hiszek a harcnak –
Hetven álorca repkedhet,
Te megmaradsz az arcnak.

Nem izgat a véleményed,
És lehet ezt-azt tenni,
Te is tudod nagyon jól,
Hogy együtt fogunk menni.

Marokra kaptuk egymást,
A lényegünk nem téved,
Szórakozol kissé velem,
Majd én foglak meg Téged.

Nyugi – együtt féljünk,
Ha mást épp nem is lehet,
Jó ellenni azzal,
Ki gyűlölve is szeret.

Tavas van

Tavas van,
Szavakban
Elvagyok magamban,
Bírom magam valahogy,
De bírnálak már Téged –
E szépreményű remeteség
Érhetne már véget!

Mit akarok?
Hagyjál már!
Mellettem a magány vár –
Védj meg, légyszi', magamtól,
Én megvédelek Tőled,
Köss rám pulcsit szavakból,
És ölelgess meg főleg!

Látjuk egymást egymásban
És bennünk van a másik:
Benned megvan mindenem,
Mire étkes szívem vágyik.

Zöld lomb, fény és csicsergés
Megtaláltam Benned;
Tavaszi szél kacagásod
Engedd része lenned
Kiskertemnek, szívemnek,
Élhetetlen hitemnek!
Hiszen, része voltál kezdetben,
Lángpallosban, szemekben –
Szeretet el nem éget,
Csak jó légy véle, s becézget.

Nem tudom, mit hordok össze,
De szeretlek és velem jössz Te
Most már tovább utamon,
Hogy hová?
Azt még kutatom –
Ha egyszer csak megtalálom,
Egy életem, halálom:
Bevégzem e földi pályát,
S a Mennyben húzom majd a gályát,
Odaszólsz majd a akkor csendben:
Emlékszel, hogy... akkor ketten...?
És elkacagjuk magunkat –
Isten érti szavunkat.

/Nehéz letenni a tollat –
Valaki épp filmet forgat
Valahol az agyam mélyén
És nem hagy úgy se elébb békén,
Csak ha kicsit meséltem,
Hogy ne maradjak szegényen./

Versenycsiga

Örökké a starton –
Szegény csiga parton
Mászik kicsit előre,
Ám a dagály belőle
Újrakezdőt csinál:
Mindig rajt az, amin áll –
Fut kis életéért,
Halott már, ha célt ért.

Nyugodjak békében

Feküdni a sírba
S ébren lent maradni
Nem lehetne még ma:
Körbe kell haladni,
Taposni a malmot,
Etetni sok barmot –
Szép kövérek lesznek,
A vágóhídon vesznek –
Menni velük, helyet megtalálni,
Hol nyugodhat talp, hullapózba állni...

Hagyaték

Alig éltem, meghaltam –
Vagyis éppen indultam,
De Te jöttél, s megfogtál,
Elbújtomban találtál.
Megöltük a szavakat,
Így hagyta rám magamat.

Nincs kiút

Egy filozófus mondta:
Az ember mások pokla.
Lehet, de a mennybe
Beenged, ha rendbe
Teszed magad vele.
Örök hajlék – helye
Minden igaz léleknek...
Társaiban leled meg
Szíveikbe foglalva
Minden ember mennyét,
S önmagában szennyét.

S ha nincs egy igaz ember?
Senki, aki kedvel?
Ott van Isten, s benne
Az összes mennyek egybe.

Király

Király vagyok,
Azért jöttem
E világra megszülettem,
Hogy tanítsam, ami igaz,
Ki hallgat rám, igaz mind az.

(János 18:37. után)

Én szeretem...

Én szeretem, ha esik,
Ködbe sárba veszik
Hirtelen a világ,
S botorkál, aki lát.

Én szeretem a havat
Az ideges is marad:
Nyomhatja a dudát –
Nem győzi a puhát.

Én szeretem a fagyot
Zúzmarás csapatot,
Csikorgó lépteget,
Halványkék életet.

Én szeretem a csendet,
A rendetlen új rendet,
Ha leszáll egy új világ,
S csak az marad, mi szilárd.

Kiderül, hogy mi mit ér,
Mit kaphatsz a szívedér’.

A 8. törpe

Sokan vannak sok nagyok,
És pici most csak én vagyok:
Legutolsó, apró törpe,
Kuka után, aki jönne...

Hófehérke, gyere vissza!
Van még itt egy kiságy, tiszta!
Félretettem kásámból,
Egyél bátran tálkámból!

Bányába, ha menni kell,
Karjaidba vegyél fel:
Búcsúpuszid kísérjen,
Hogy kis törpe is kiérjen
Az akna éhes mélyéről,
Törpecsapat végéről!

Hadd hozzak szép gyémántot –
Kicsi, de majd meglátod
Hogy ragyog majd –
Én elvállalok minden bajt,
Jó lesz hátul, kicsi lennem,
Csak ne felejts el többé engem!

Virág vagyok...

Virág vagyok –
Rózsa, mondjuk,
Virágoknak
Nincs sok gondjuk.

Virág vagyok,
De Te vérzel:
Tüskéimmal
Szembenézel.

Szétszaggyatod
Bimbós fejem,
Soha nem is
Voltál velem.

Virág vagyok, Te a lepke,
Virágoknak jó a kedve,
A lepkéknek meg nincs sok gondja,
Hidd el, ha egy virág mondja!

Béka

Béka mondja: brek-brek,
Csókot adtál, s ez lett.

Király fia voltam én,
S nézd, ma fejem zöld, szegény.

S te se lettél szebb varangy,
Jó a sárban – még ma langy’?!

Csodaország

Csodaország ez, vagy mi?!
Csoda, hogy én lógok ki.

Lógnék meg e világ elől,
Hol mit építek ma, holnap ledől.

Lógass ki az ablakon,
Vagy a sárból kapj nyakon:
Legyen még egy levegőm,
Hadd várjon csak a temetőm!

Játszótárs

Van egy borjam, tehenem,
Én őt nagyon szeretem.

Soványan vagy kereken,
Mindenképpen szeretem.

Jégcsap ő nagy teleken,
Nem baj! Így is kell nekem!

Tiszta hülye – mereven,
Én akkor is csak szeretem!

Azt mondta: nem tehetem,
De csak azért is szeretem!

Ha ennyire szeretem,
Neki legyen, ne nekem:

Ha mást nem tudok tenni,
Hagyom rétre menni...

Odaadó

Bátran elvesznék én benned,
Könnyben fürdetném a lelked,
S sóhajokban ringanánk,
Mint holdfény csendes éj taván,
S hogy meg ne fülj, én ledobnám
Ólomvért, s bú-gúnyám,
Csak vigyázz: szívem rabod marad,
Mindörökre rajtad ragad –

Elkaptam

Egy tekintetet kaptam el –
Jó, csak kevés tőled,
Mert álarcaid rakod fel,
S utáljam bár őket,
Ott vagy bennük,
S velem mégis –
A felhős ég azért még kék is.

Szabad!

Lesik: Jézus tesz-e jót?
Tudja-e a nem valót?
Szombatnapon gyógyít-e?
Hogy ezzel vádolhassák be.

Jézus erre nagy nyíltan,
Hadd jöjjön, akit elhívtam,
Szólt a bénult kezűnek,
Hadd lássák, kik kerülnek:
„Állj elő a középére!”
Majd odaszólt a köznépére:
„Szabad szombaton jót tenni?
Haláltól lelket elvenni?!”

Válasz nem jött, csak a csend,
Majd bús haraggal lett ott rend:
„Nyújtsd ki kezed! – szólt Jézus,
S egészséges lett kar, hús.

(Márk 3:2-5. után)

Elverem a fenekedet!

A fenyítés most keserű,
De majd örül a vert fenekű,
Mert igazság békét hoz,
Gyakorlatozzunk csak most!

(Zsidók 12:11. után)

Köszí

Istent dicsérik az egek,
Köszí, hogy mondtad rám: legyek!

Költői kérdés

Hát nem az-e, mit kedvelek,
Hogy böjtödre én jót tegyek,
És te is tedd a dolgodat,
Emberséges dolgokat?!

Gonosz bilincset kinyiss,
Igás lovat kiségs,
Az elnyomottat elengedd,
S az igát mind leverjed?!

Éhezőnek kajád add,
A bujdosót is befogadd,
A meztelenre ruhát adjál,
S testedről is gondoskodjál?!

(Ésaiás 58:6-7. után)

János király

Volt egy király
– nem túl jó,
De jóra, szépre éhes,
Ez csak kegyelemből,
Mindenre lett képes.

Kegyetleneknek

Te savanyú, bamba tehén,
Téged fenyeget a veszély,
Terád vár a kárhozat –
Irgalom, s nem áldozat,
Amit Isten akar,
Sok veszett eb bárhogyan kapar.

Segítsd

Segítsd a nehéz embert,
Szegényt, akit annyi megvert.
Vállald be a cikket,
Állj mellé egy kicsit.

Nagyon kell a szeretet:
Adj neki egy szeletet!
Ne vesd meg a borúst,
Hisz te se vagy más: koldus.

Itt van...

Itt van az ősz, jön a tél,
Ki fázik, kabátot cserél.
Eső esik, fúj a szél,
Lehull minden falevél.
Köd és hó ül kopasz ágra
A kémény még gólyáját várja.
Közeleg a karácsony,
Élünk majd jó kalácson,
Szívekből kimegy a kosz,
Szeretettel telik most
Minden ember puttanya,
S szájakban a cukorka.
Kerek ma a gömb a fán,
Alatta ajándék vár
Picit, nagyot, fiút, lányt –
Ma senki senkit sem bánt,
A rosszak is csak jót kapnak,
Gyertyavilágos ablak
Meleg fénye hívogat,
S jégvirág nyit szirmokat.

Halálkeringő

Rád leltem, mert nagyon sírtál,
Jöttem: jobb vagyok a kínnál!
Babám, tejem adtam néked,
S hogy közel lettél, mellem tépted.

Hogy ne fázz, neked gyufát adtam,
Ügyes voltál, s lángra kaptam.
A börtönbe is érted mentem,
S helyetted a rab én lettem.

Mutattam neked a rést,
S Te belém mártottad a kést.
Mikor halni megindultál,
A Te helyedbe magam adtam,
És szívesen ráfaragtam –
Életemet adtam érted,
De Te csak dupla halált halni kérted.

Csak azért haltam, hogy Te élj,
De eladtál Te semmiér’
Ne magadat, ölj meg engem! –
Én még ezt is megengedtem.

De hiába, no, kevés volt,
Már csak lélekharang szólt.
Ha feltámadok, ne vedd zokon,
Köreidet hagyni fogom,
Hisz’ azért, aki oktalan,
Még élni-halni joga van,
Lepattintom hát a láncod,
Köszönöm szépen a táncot!

Sebész

Nagy Sebész az Isten!
Fegyelmező tisztben
Megsebez, de be is köt,
Ne gennyedjen belénk szög.
Összezúz, de meg is gyógyít,
Bajból lök ki, ha meglódít,
Megszabadít hat gondtól,
A gonosztól, hogy ha tombol,
S a hetedikben se ér vész,
Jól jársz, ha csak Vele mész!

Éhínségben haláltól,
Háborúban kaszáktól,
A nyelvek ostorától téged
Megment, elrejt, nem kell félned!
Béke, bőség, érett kor –
Rendbe tesz a nagy Doktor!

(Jób 5:18-26. után)

Én vagyok

Én vagyok a szeretet,
Ne félj, fogom kezedet!
Veled megyek, segítek,
Jó megoldást keríték.
Adok szívet, s eszet is,
Ha szeretnéd még neked is.

Mondások

Éhes kutya bottól nem fél,
Bátor addig, míg éhe él.

Ha túl kevés az elég,
Elvesztheted felét –

Bízz Istenben,
De kösd meg tevéd –
Tolvaj ne gyalázza nevét!

Jó, ha mérget nem vetsz kútba,
Mi vagyunk a holnap múltja.

Minden jó, ha jó a vége,
Ne le nézzél, nézz az égre!

A hazugot utoléri,
Bizony hamar számon kérik.

Kóbor

Ki tévelygőt jó útra visz,
Sok bűnt elfedez, az hisz.

(Jakab 5:20.)

Évszakos

Nekem a nyár rövid,
Pár nap, s el is törik:
Őszre vált a világ,
S minden egész szilánk –

Ha lépek kettőt, félek,
Hármat lépve érek
Rettegésbe, télbe,
S a tavasz közepébe.

Mégis jó, hogy élek,
Halált, kösz, nem kérek!
Sárga a ház, s lila,
De él az ember fia!

Sündisznó

Sünmalac, a drága
Nem jár iskolába.
Gömbölyű és édes,
Száz tüskével ékes.

Rá ne nézz, mert begubószik,
Ezer karddal takarózik!
Finom almát adj neki –
Azt megeszi, mert szereti.

Félnap

Bent valaki dörömböl,
Kimásznék a bőrömből.
Kicsi, s nyomorék a lelkem,
S erre-arra kószál kedvem.

Annyi minden kellett,
De csak korcsot ellet
Mind a csodás ötlet, mese –
Kiválasztok, mint a vese,
Mint a bél a salakot.
És szép tehenet, malacot
Nem sikerül nevelni,
Nem tudok jól feledni:
Az álom ébren él és elhagy,
Egész életem egy fél nap –

Autista

Viszketek az emberektől,
S szaladnék a tónak,
Megharagszom biztosan,
Ha rám néznek vagy szólnak.
Lassú, merev játéktér ez,
Minden idegszál átérez
Minden apró rezgést, hangot –
Galambok lepik el a gangot.
Fáj, hogy ha rám pillant'nak,
Szaga van sok illatnak.
Nem tudom, mit takarok,
Az lesz, amit akarok.

Csak azért is

Csakazértis szerelem,
Csak azért sem kell nekem,
Csak az ért, ki van – velem,
Csak az ér, ki mellettem...

Nem

Utálsz, szaladsz, nem érted?
Neked nem kell megtépned!
Látja Isten lelkemet,
Lehet, hogy Ő szól nektek:
„Mit aggódtok, nyelveltek,
Terveim ellen keltek?!”
Büntetésem várjátok?
Két karomba zártátok –
Harcolsz, kardod lengeted...
Nem neked kell megment'ned!”

Méltó

Méltó a leölt bárány,
Hogy erőt vegyen vére árán,
Gazdagságot, bölcsességet,
Mindent megérdemel végleg.
Tisztesség és hatalom,
Áldjon Téged a karom!
Hangok miért várnának?
Dicsőség a Báránynak!

(Jelenések 5:12. után)

Nem lódítok

Az ég és a föld elmúlnak,
De az én beszédem nem túl nagy,
Nem lódítok, meglesz minden,
Mert az örök Igét hintem.

(Márk 13:31. után)

A vámszedő imája

„Hálát adok neked, Isten,
Hogy jó vagyok, gondom nincsen,
Nem, mint egyéb ember itt,
Akin Isten sem segít:

Hamis, rabló, parázna,
Léte neved gyalázza –
Én heti kétszer böjtölök,
Adakozom, le se dőlök,
Igazságot kívánó
Ember vagyok – kiváló!”

A vámszedő meg távol állva,
Várt az Isten irgalmára,
Bűnös szemét lesütve,
Életét nem becsülve
Veri mellét, s nyüszít nagyon:
„Isten, kérlek, ne üss agyon!
Javulni nem szűnök meg,
Irgalmazz a bűnösnek!
Nyomoromra Te tekints:
Rossz voltam, egy szavam sincs.”

Felmagasztalod magad?
Rád megaláztatás ragad.
De aki magát megalázza,
Felmagasztaltatik már ma.

A nagy vacsi

Egy ember vacsit készített,
Meghívókat széthintett,
Szolgát küldött, szalajtott,
De az le se vetett kalapot,
A meghívottak küldték haza:
„Hagyj má’ minket!”, meg: „Hogy az a...!
Sok a dolog, nincs idő!”
S megvitte a hírvívő,
Hogy nem ennék meg ők a kaját,
Mindje kimentegette magát:
„Szántó, ökör, feleség,
Ezekhez kell tehetség,
Ne kell most más eleség!”

Begurult a gazda kicsit,
Hogy szavát kutya se veszik,
Így azt mondta a szolgának,
Hogy neki állva dolgának,
Hozza be az alja népet,
Kire mások gyakran lépnek:
„Szegényt, sántát, bénát, vakot –
Ha négyet találsz, hozz be hatot!
Hát ők lakjanak akkor jól,
S ha még jönne más, neki is szólj!”

Kereslet

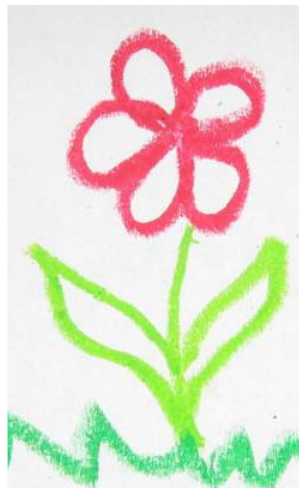
Egészségben minek orvos?
De a beteg jöjjön csak most!
Az igaz éppen nem izgat,
De a bűnös áldást kap,
Ha hozzám jön megtérni –
A bűnöst jöttem megkérni.

(Márk 2:17. után)

Vinne

De még most is szól az Úr:
Az igaz megtér, térdre hull,
Böjtöl, sír és kesereg,
Szívet szaggatva keres,
Úgy tér hozzám, Istenéhez,
Mert az Úr szavára éhez’,
Hisz’ könyörülő, irgalmas ő,
Kegyelmes, nem dúlni törő,
A haraggal nem siet,
Bánkódik, ha nem vihet.

(Jóel 2:12-13. után)

Anyamedvék

Mennék hozzád, de nem filéd,
Nem az kell nekem, mi tiéd,
Terhes igényem az nincs,
Te magad vagy nekem kincs,
Mit szülő gyűjt a fiának,
Mert nem fordítva kívánnak:
Áldozatul esni bocsnak,
Csak az anyamedvék szoktak.
De így van jól ez: örülök,
Még lapátra is felülök,
Leszek érted áldozat,
Jöhet ez a változat,
Mehet érted féltett lelkem,
Ha nem is szeretsz érte engem,
Én szeretlek, hát ezt kell tennem.

Eltartottak

Azt mondja a balga:
„Nincsen Isten.” Barma
romlott, eltévedt,
rossz tettért vár jó véget.
Jót nem tesz és nem is kíván,
Utálatos, amit csinál.
Az Úr meg nézi – hiába,
Nem lel benne fiára.
Eszes, Istent kereső,
Van-e itt ily’ szerető?

Elferdültek, romlottak,
Jót tenni már nem tudnak,
Mindegyikük elhajlott,
Nincs egy igaz eltartott?
(Zsolt 14:1-3. után)

Télapós

Itt van a tél,
eljött értem –
A télapótól
macit kértem.
Az brummogva
az erdőbe vitt,
S itt várom, aki
hazarepít.

Ha tavasz lesz,
majd előszedtek,
Fagyott tömbből
felengedtek.
Én meg majd a
nyuszt várom,
Remélem, ő lesz
jó párom.

